

[Erik Eriksen.]

det. Altså, det, jeg her har givet udtryk for, var det stik modsatte af det, som ministeren ønskede. Det er en uhyre interessant udtalelse. Det interessante og det, der har politisk perspektiv i sig, er jo dette, at ministeren i kraft af den bemyndigelseslovgivning vi har, i virkeligheden administrativt kan føre denne politik. Derfor er det en så umådelig interessant udtalelse.

Venstres ønske om en større import af færdigvarer hænger sammen med — og det synspunkt har jeg da også set fremhævet i industrikredse —, at vi må prøve at komme til klarhed over, hvad der er sundt, og hvad der er usundt i erhvervslivet. Efter den afspærringsperiode gennem år, som vi har været ude for, og som andre lande også har været ude for, kan den situation meget nemt tænkes, at der er opblomstret virksomheder, der under naturlige forhold ikke ville være i stand til at hævde sig konkurrencemæssigt, og at vi, den dag et prisfald sætter ind, kan komme til at arbejde på et kunstigt højt prisniveau, fordi vi ikke har fået undersøgt, om det prisniveau, vi har, er sundt og naturligt, og det kan blive en meget farlig udvikling. Derfor har vi fra vor side sagt, at vi var meget interesseret i, at man også var opmærksom på denne side af sagen, og så er det den højtærede minister siger: ja, her ser vi venstres synspunkt; men vor politik går netop ud på det stik modsatte.

Jeg har så en bemærkning til den højtærede undervisningsminister, hvis tale jeg desværre ikke hørte, da jeg var kaldt ud et øjeblik, men det er refereret for mig, at ministeren havde sagt til mig, at når han i sin tale nede i sin valgkreds havde udtalt, at kirkeministeren var blevet berømt i hele den protestantiske verden, var det, fordi han havde gennemført loven om de kvindelige præster. Det er rigtigt, og det står også i referatet af ministerens tale, men når jeg ikke tog det med, var det ærlig talt, fordi jeg ikke nænnede det, for det var jo trods alt ikke den højtærede kirkeminister hr. Frede Nielsen, der gennemførte loven om kvindelige præster, men hans forgænger, hvilket man kan se i rigsdagens årbog. Den nuværende kirkeminister har ikke gennemført denne lov; han har kun gennemført, hvad jeg vil kalde den administrative side af sagen.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft udtrykte håbet om, at jeg anerkendte de konservatives initiativ og indsats for at afvikle restriktioner, og pegede f. eks. på

nedsættelsen af en kommission til undersøgelse af vareforsyningsloven og alt, hvad dermed stod i forbindelse. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at ideen med kommissionen synes jeg ikke så forskrækkelig godt om, og det var mig en skuffelse — jeg ville været gået en noget anden vej, men det skal jeg lade ligge. Jeg vil derimod tilføje, at jeg unægtelig synes godt om den indsats, som det ærede medlem hr. Weikop gør; hans store indsigt i visse ting har vi i høj grad høstet udbytte af, han har indsigt på visse områder, vi andre har det måske på andre. Det, der drejer sig om, er, at vi arbejder i fællesskab og prøver at koordinere al saglig og politisk modstand i kampen mod dette restriktionssystem, der i en vanskelig tid var en nødvendighed, et middel, men som vi nu frygter, andre ser et mål i.

Jeg har så nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Det ærede medlem fremsatte nogle udtalelser, der for mig var meget interessante. Jeg synes i virkeligheden, det ærede medlem indirekte gav mig ret i mine bemærkninger i går, men gik uden om det centrale i mine spørgsmål.

Se, det jeg pegede på under debatten i går, var, at det radikale parti havde været med til at styrte venstregeringen — det skal jeg slet ikke beklage mig over, det er kun et faktum, jeg nævner —, det radikale parti havde været med til det på grund af uenighed om et udenrigspolitisk spørgsmål, nemlig det sydslesvigske. Jeg føjede til — og det tror jeg, vi er enige om —, at det sydslesvigske spørgsmål, bedømt ud fra et politisk syn på vor udenrigspolitik, nødvendigvis må være et langt mindre problem end f. eks. vor tilslutning til Atlantpagten. Og så var det jeg spurgte: Når nu det radikale parti må erkende, at dets indflydelse på vor udenrigspolitik ikke længere eksisterer, heller ikke overfor regeringspartiet — giver det da ikke anledning til en ny indenrigspolitisk orientering for det radikale venstre?

Jeg vil ikke tro, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards og min opfattelse af indenrigspolitiske problemer er meget forskellig — det var den da i hvert fald ikke for et par års tid siden. Men altså — et forskelligt syn på et udenrigspolitisk område tvang de radikale til at bryde med os for halvandet år siden —, og det siger jeg ikke noget til, men jeg spørger, om man ikke også i konsekvens af dette føler trang til at bryde med den socialdemokratiske regering, når der mellem den og det ærede medlems parti er en langt mere dybtgående uoverensstemmelse